

JAK DOSTĄPIĆ ZBAWIENIA ?

Biblijna historia człowieka jest bardzo krótka: stworzenie i upadek. Niczego więcej człowiek nie był w stanie sam z siebie uczynić. Staliśmy się „umarli przez upadki i grzechy” (List do Efezjan 2,1). Przedłużenie tej historii jest całkowitą zasługą Bożej łaski. Wobec nieskończonej świętości Boga, oczywistym staje się fakt, iż Bóg pragnąc mieć nadal społeczność ze Swoim stworzeniem musiał przygotować plan zbawienia. Inicjatywa mogła należeć tylko do świętego Boga, człowiek nie był w stanie poradzić sobie w tragicznej sytuacji, w jakiej znalazł się przez swoje, nieposłuszeństwo.

Bóg przygotował plan zbawienia przed założeniem świata: Koncentrował się on na osobie pośrednika między świętym Bogiem a grzesznym człowiekiem. Funkcję mediatora, a także ofiary za grzech przyjął na siebie dobrowolnie Boży Syn, Jezus Chrystus. Przez wcielenie Bóg zjednoczył się z człowiekiem. Paweł nazywa Jezusa ostatnim Adamem (Do Rzymian 5,12; 1 List do Koryntian, rozdz. 15, w. 22 i 47). Oto znów staje przed Bogiem prawdziwy człowiek, ale bez grzechu. Jezus Chrystus bierze na siebie karę za grzech człowieka, staje się pośrednikiem nowego przymierza między Bogiem a ludźmi, otwiera nową drogę do Bożego tronu. Dzięki Jego śmierci i zmartwychwstaniu człowiek uzyskuje szansę zbawienia, ratunku przed słuszną karą za grzech buntu wobec Boga.

Przedstawiając nową sytuację człowieka, w jakiej znalazł się dzięki realizacji Bożego planu zbawienia, należałoby rozpatrzyć kilka jej aspektów i omówić związane z nią terminy.

OPAMIĘTANIE (POKUTA, NAWRÓCENIE)

Termin „opamiętanie” (w jęz. greckim „metanoia”) oznacza zmianę umysłu, sposobu myślenia, celu. W opamiętaniu (pokucie) zawiera się element intelektualny zmiany poglądu na grzech. Człowiek uznaje grzech nie tylko za słabość i nieszczęśliwy wypadek albo pomyłkę, ale za osobistą winę, wykroczenie przeciw Bogu. Opamiętanie angażuje także element emocjonalny człowieka. Nazywane jest „Bożym smutkiem” w odróżnieniu od „smutku światowego” (2 List do Koryntian 7,10). Istnieje różnica między wyrzutami sumienia a opamiętaniem. Człowiek mający wyrzuty sumienia żałuje, że grzech został ujawniony, ale nie żałuje, że grzech popełnił. Biblijne opamiętanie zawiera też element wolicjonalny. Pokutując człowiek musi-podjąć decyzję odwrócenia się od grzechu, musi w ten proces zaangażować swoją wolę. Efektem pełnego i prawdziwego opamiętania jest wyznanie grzechu (Ew. Łukasza 15,21), odrzucenie grzechu (Izajasza 55,7) i nawrócenie się do Boga (1 List do Tesaloniczan 1,9; Dzieje Apost.26,18). Pokuta nie jest naszą zasługą. Nie otrzymujemy zbawienia za to, że się opamiętaliśmy, ale tylko wtedy, jeśli się opamiętaliśmy.

WIARA

Znaczenie wiary w życiu chrześcijanina jest ogromne. Wiara jest jedynym- sposobem dojścia do Boga. „Bez wiary zaś nie-można podobać się Bogu; kto bowiem przystępuje do.-Boga, musi wierzyć, że On istnieje i że nagradza tych, którzy go szukają” (Do Hebrajczyków 11,6). Przez wiarę otrzymujemy zbawienie (Do Efezjan 2,8; Ew. Jana 1,12; Do Rzymian 4,5); przez wiarę otrzymujemy pełnię Ducha Świętego (Do Galacjan 3,14); uświęcenie (Dzieje Apost. 15,9; 26,18).

Wiara, podobnie jak opamiętanie, obejmuje wszystkie aspekty osobowości człowieka i angażuje element intelektualny, emocjonalny oraz wolę człowieka. Wiara opiera się na

wiedzy, na znajomości Słowa Bożego (Do Rzymian 10,17). Świadomość Bożych obietnic i możliwości ich zastosowania w naszej sytuacji wywołuje w człowieku reakcję emocjonalną - radość, ufność, oczekiwanie na spełnienie. Ale na tym nie koniec. Nie wystarczy mieć poznanie i cieszyć się nim. Człowiek może uznawać Chrystusa za Boga, a jednak odrzucić Go jako Zbawiciela. Wiedza wymaga od nas podjęcia decyzji, zaangażowania woli. Człowiek musi wyznać, że Jezus jest jego Zbawicielem i Panem (Rzym. 10,9).

USPRAWIEDLIWIENIE

Usprawiedliwienie wiąże się ściśle z odrodzeniem. Odrodzenie to Boża odpowiedź na problem duchowej śmierci. Usprawiedliwienie, to Boża odpowiedź na problem winy. Człowiek, który powinien zostać uznany prawnie za winnego, zostaje uznany, przez Boży sąd za usprawiedliwionego. Oznacza to przebaczenie grzechów (Do Efezjan 1,7; Do Kolosan 2,13); przywrócenie Bożych względów i przywilejów (Rzymian 5,9), tak jakby, człowiek nigdy nie zgrzeszył; przypisanie człowiekowi sprawiedliwości Chrystusa. Grzesznik zanim może odzyskać społeczność z Bogiem, musi doświadczyć nie tylko przebaczenia dawnych grzechów, ale musi być także uznany za sprawiedliwego (2 List do Koryntian 5,21).

Usprawiedliwienie nie jest efektem spełniania dobrych uczynków (Rzymian 4,2-8; 5-6) lub przestrzegania nakazów zakonu (Rzymian 3.19-20.23; Galacjan 2,16). Usprawiedliwienie jest w pełni darem Bożej łaski (Rzymian 3,24), który otrzymujemy dzięki zastępczej ofierze Jezusa Chrystusa (1 List Piotra.2,24; 2 List do Koryntian 5,21; Do Rzymian 5,11) przez wiarę (Do Rzymian 3,14.26; Galacjan 2,16).

NOWE NARODZENIE

W Biblii czytamy: „Podstępne jest serce, bardziej niż wszystko inne, i zepsute" (Jeremiasza 17,9). Istota ludzka potrzebuje gruntownej przemiany. Taką przemianę, o której czytamy w Nowym Testamencie (Ew. Jana 3,3) jest nowe narodzenie.

Nowe narodzenie nie jest poprawą, rozpoczęciem życia religijnego ani nawet zmianą serca. Nowe narodzenie nie polega na zmianie jakiejś części człowieka ani na usunięciu pewnych elementów z ludzkiej natury. Nowe narodzenie jest udzieleniem człowiekowi Bożej natury, która sprawia, że staje się on nowym stworzeniem. Nowe narodzenie odbywa się przez osobiste zjednoczenie z Chrystusem (Jn 5,12; 2 Ptr 1,4). Nowe narodzenie nie jest dziełem człowieka. Tak jak nie mogliśmy spowodować swoich pierwszych, fizycznych narodzin, tak samo nie odrodzony człowiek nie jest w stanie doprowadzić do duchowych narodzin. Nowe narodzenie jest darem Boga (Do Tytusa 3,5; Ew. Jan 1,13). Sprawcą nowego narodzenia jest Duch Święty (Ew. Jana 3,5-8). Zasadniczą rolę w nowym narodzeniu odgrywa Słowo Boże (Jakuba 1,18; 1 List Piotra 1,23).

Jak wygląda nowe narodzenie? Choć człowiek nie może nic zrobić, aby się narodzić na nowo, to musi jednak spełnić pewne warunki, aby przyjąć odradzające działanie Boga.

Po pierwsze, musi uwierzyć wieści ewangelii, iż śmierć Jezusa Chrystusa na krzyżu jest jedynym środkiem zbawienia (1 List Piotra 1,17-23). Po drugie, wiarą musi uznać Jezusa Chrystusa za Zbawiciela (Galacjan 3,26).

Nowe narodzenie sprawia, że stajemy się dziećmi Bożymi (Rzymian 8,16-17). Od tej chwili jesteśmy nowym stworzeniem i mamy udział w Bożej naturze (2 List do Koryntian 5,17; 2 List Piotra 1,4). Jako nowo narodzeni możemy odnosić zwycięstwo nad grzechem (1 List Jana

3,9). Stwierdzenie „grzechu nie popełnia” w języku greckim oznacza dosłownie „grzechu nie praktykuje, nie ma w zwyczaju grzeszyć”.

UŚWIĘCENIE

Uświęcenie dotyczy życia codziennego człowieka odrodzonego. Podstawowe znaczenie świętości to nie tylko nieobecność moralnej nieczystości, ale przede wszystkim oddzielenie, poświęcenie do specjalnego użytku dla Boga. Uświęcenie można rozpatrywać w trzech aspektach. Wstępny akt uświęcenia — człowiek zostaje uświęcony w momencie nowego narodzenia (2 List do Tesaloniczan 2,13). Chrystus stał się naszą sprawiedliwością i uświęceniem (1 List do Koryntian 1,30). Istnieje różnica między sprawiedliwością a świętością. Sprawiedliwość to prawne stwierdzenie czyjejś racji. Odnosi się do postępowania, które jest prawe, właściwe, sprawiedliwe. Świętość -to cecha charakteru człowieka.

Drugi aspekt uświęcenia to ustawiczny proces uświęcania (2 do Tesaloniczan. 2,13; Kolosan 3,8-12). To, co człowiek wstępnie otrzymał od Boga w momencie nawrócenia, musi realizować w życiu codziennym. Jest to proces zmiany charakteru dokonujący się przez całe życie. Pełne i ostateczne uświęcenie stanie się naszym udziałem dopiero przy powtórny przyjsciu Chrystusa. Zostaliśmy zbawieni od kary za grzech, jesteśmy zbawiam od mocy grzechu, zostaniemy zbawieni od obecności grzechu.

CZY CHRZEŚCIJANIN MOŻE MIEĆ PEWNOŚĆ ZBAWIENIA ?

Wielu ludzi, mimo swojej religijności, nie ma pewności, jak naprawdę wygląda ich relacja z Bogiem. Ich zdaniem posiadanie pewności zbawienia jest arogancją wobec Boga i zaprzeczeniem słabości człowieka. Biblia jednak podkreśla, że możemy i powinniśmy już teraz posiadać pewność zbawienia: "To napisałem wam, którzy wierzycie w imię Syna Bożego, abyście wiedzieli, że macie żywot wieczny" (1 List Jana 5,13). Tę pewność możemy uzyskać dzięki świadectwu Ducha Świętego (1 List Jana 5,10; Do Rzymian 8,16; 1 List Jana 3,24; Galacjan 4,6). Takie świadectwo Ducha Świętego nie jest uczuciem, ale autentycznym wkroczeniem w nową osobistą więź z Bogiem. Pewność taką daje nam też bowiem świadectwo Słowa Bożego (Ew. Jana 3,36; 1 List Jana 5,13). Innym sprawdzianem posiadania zbawienia jest miłość do braci (1 List Jana 3,11-14), pragnienie wykonywania Bożych przykazań (1 List Jana 2,3-5) oraz szczerza przemiana życia i pragnień człowieka (2 List do Koryntian 5,17).